

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 120. Ἐξ-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσάποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 24 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 39

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα, εἶπε ἡ Σάρα, μὰ ἤθελα πρῶ-
τα νὰ σὰς ρωτήσω.—Λέγοι στὴ θέση σου θὰ
ἔκαναν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, εἶ-
πε ἡ φουρνάρισσα καὶ στὸ
πρόσωπὸ τῆς ζωγραφίστηκε
ἀνάμικτη συμπάθεια, ἐνδια-
φέρον κι' ἐκπλήξη. Μήπως
θέλεις νὰ ψωνίσῃς τίποτε;
πρόσθεσε, βλέποντας τὴ ματιὰ
τῆς Σάρας καρφωμένη ἐπάνω
στὰ τσουρεκάκια.—Μάλιστα, τέσσερα τσου-
ρεκάκια σὰς παρακαλῶ, εἶπε
ἡ Σάρα.Ἡ γυναῖκα πῆγε πρὸς τὴ
βιτρίνα καὶ ἄρχισε νὰ βάζῃ τὰ
τσουρεκάκια σὲ μιὰ χαρτοσακ-
κούλα. Ἡ Σάρα παρατήρησε
πὺς ἔβαλε ἑξῆ.—Εἶπα τέσσερα, σὰς πα-
ρακαλῶ, ἔκανε ἡ Σάρα. Δὲν
ἔχω παρὰ τέσσερα πένες μο-
νάχα.—Τὰ ἄλλα δύο εἶναι γιὰ
νὰ βγῇ σωστὸ τὸ βάρος, εἶπε
ἡ φουρνάρισσα μ' ἓνα ἀγαθὸ
χαμόγελο. Εἶμαι βέβαιη πὺς
θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ τὰ φᾶς
καὶ τὰ ἑξῆ. Δὲν πεινᾷς;Ἡ Σάρα ἔνοιωσε ἓνα πέπλο
νὰ τῆς σκεπάζῃ τὰ μάτια τῆς.—Ναί, ὁμολόγησε, πεινῶ
πολὺ καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν καλωσύνη σας καὶ...Ἦταν ἑτοιμὴ νὰ προσθέσῃ: «καὶ
ἔξω εἶναι ἓνα κοριτσάκι πὺς πεινᾷ
ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ἐμένα», μὰ
ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐμπήκαν μέσα βια-
στικοὶ δυὸ τρεῖς πελάτες κι' ἔτσι ἡ
Σάρα δὲν πρόφθασε παρὰ νὰ εὐχαρι-στήσῃ πάλι τὴ φουρνάρισσα καὶ νὰ
βγῇ ἀπ' τὸ μαγαζί.Ἡ μικρὴ ζητιάννα βρισκόταν ἀ-
κόμη ζαρωμένη στὴ γωνιά τῆς πόρ-
τας. Ἦταν πραγματικὰ ἀξιολύπητη
μὲ τὰ καταλασπωμένα κουρέλια τῆς.
Κοίταξε μπροστὰ τῆς μ' ἓνα βλέμ-—Πεινᾷς πολὺ; τὴ ρώτησε ἡ Σάρα
(Σελ. 337, στ. β')μὰ ἀποχαυνωμένο καὶ ἡ Σάρα τὴν
εἶδε νὰ περνᾷ τὸ ἀνάστροφο τοῦ
χειριοῦ τῆς ἀπὸ τὰ μάγουλά τῆς γιὰ
νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυα πὺς ἔτρεχαν
ἀθελά τῆς.

Ἡ Σάρα ἀνοιξε τὴ χαρτοσακού-

λα καὶ ἔβγαλε ἓνα ἀπὸ τὰ καυτὰ
τσουρεκάκια πὺς εἶχαν κιόλας κά-
πως ζεστάνει τὰ παγωμένα χέ-
ρια τῆς.—Νά, τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ
τσουρεκάκι στὴν κουρελιασμένη πο-
διὰ τῆς μικρῆς, εἶναι νόστιμο καὶ
ζεστὸ-ζεστό. Φάτο, θὰ σοῦ
κάνει καλὸ.Ἡ μικρὴ τὴν κοίταξε. Θᾶ-
λεγε κανεὶς πὺς αὐτὸ τὸ ἀνέλ-
πιστο μάννα πὺς τῆς ἔπεφτε
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν τρώμαζε
λιγάκι. Ὑστερα ἄρπαξε τὸ
τσουρεκάκι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
Σάρας καὶ μὲ μιὰ δαγκαματιὰ
ἔκοψε τὸ μισὸ σὰν νὰ ἦταν
πραγματικὸ λυκάκι.—ὦ, Θέ μου, τί ὠραῖο πὺς
εἶναι! ἔκανε μὲ πνιγμένη φω-
νή. Χρὶ! χρὶ!Ἡ Σάρα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ
σακκούλα ἄλλα τρία τσουρε-
κάκια καὶ τὰ ἀκούμπησε ἀ-
πάνω στὰ γόνατα τῆς μικρῆς.
Ὁ τόνος τῆς πεινασμένης φω-
νῆς τῆς ἔκανε κακὸ.—Αὐτὴ πεινᾷ περισσότερο
ἀπὸ ἐμένα, σκέφθηκε. Πε-
θαίνει τῆς πείνας.Ὡστόσο τὸ χερί τῆς ἔτρεμε
διὰ νὰ πῆσῃ καὶ τὸ
τέταρτο τσουρεκάκι.—Εγὼ δὲν πεθαίνω τῆς
πείνας, πρόσθεσε.Κι' ἔδωσε καὶ τὸ πέμπτο
τσουρεκάκι τῆς.Ἡ πειναλέα μικρὴ ἀλήτισσα
καταβρόχθιζε μὲ βίαια τὰ τσου-
ρεκάκια τὴ στιγμὴ πὺς ἡ Σά-
ρα ἀπομακρύνθηκε. Ἦταν πο-
λὺ πεινασμένη γιὰ νὰ θυμηθῇνὰ πῇ «εὐχαριστῶ» κι' ἀν' ἀκόμη εἶ-
χε μάθει νὰ τὸ λέγῃ. Δὲν ἦταν παρὰ
ἓνα φτωχό, μισοάγριο ἀλητόπαιδο.

—Γεῖά σου, τῆς εἶπε ἡ Σάρα.

Ὅταν βρέθηκε στὸ ἀντικρινὸ πε-
ζοδρόμιό γύρισε τὸ κεφάλι τῆς. Ἡ

μικρή κρατούσε από ένα τσουρεκάκι σε κάθε της χέρι και είχε το στόμα της μπουκωμένο, μα στεκόταν ακίνητη σαν αγγέλμα και κοίταζε τη Σάρα. Αδύτη της έκανε ακόμη ένα νόημα με το χέρι και το ζητιανάκι, αφού της έρριξε μια ματιά γεμάτη απορία και κατάπληξη, της εκούνησε γι' απάντηση το φουντωτό της κεφάλι και ένωση ή Σάρα διακρίνονταν ακόμη, έμεινε σ' αυτή τη στάση, δίχως καν να καταπιεί την μπουκιά που είχε στο στόμα της.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ή φουρνάρισα έρριξε έξω μια ματιά.

— Όχι δά! φώναξε. Μου φαίνεται πως ή μικρή έδωσε τα τσουρέκια της σ' αυτή τη μικρή ζητιάνη. Και ωστόσο δεν πιστεύω να μην τ' ήθελε για τον έαυτό της, γιατί απ' δ,τι την είδα φαινόταν ξελιγωμένη από την πείνα. Θά ήθελα πολύ να ξέρω γιατί τ' έδωσε.

Ανοίξε την πόρτα, βγήκε έξω και ρώτησε τη ζητιάνη:

— Ποιός σου έδωσε αυτά τα τσουρεκάκια;

Το παιδί έδειξε με το κεφάλι του τη Σάρα που βρισκόταν κιόλας μακριά.

— Και τί σου είπε; Ξαναρώτησε ή φουρνάρισα.

— Με ρώτησε αν πεινάω, απάντησε ή μικρή με τη βραχνή φωνή της.

— Και τί της είπες;

— Της είπα, έ, αυτό πιά να λέγεται!

— Και τότε ήρθε κι' αγόρασε τα τσουρεκάκια και σου τ' έδωσε;

Η μικρή κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Πόσα σου έδωσε;

— Πέντε.

Η αγαθή γυναίκα έμεινε σκεπτική για μια στιγμή.

— Δεν κράτησε παρά μονάχα ένα για τον έαυτό της, μουμούρισε. Κι' όμως θά είχε όρεξη να τ' φάη και τ' έξ. Τό είδα στα μάτια της.

Έρριξε πάλι μια ματιά στο βάθος του δρόμου, όπου μόλις διακρίνονταν πιά ή αδύνατη σιλουέτα της Σάρας κι' ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση να την κυριεύει.

— Κρίμα που έφυγε τόσο βιαστικά, σκέφθηκε. Εύχαρίστως θά της έδινα ακόμη μισή ντουζίνα.

Υστερα, γυρίζοντας στη μικρή ζητιάνη, τη ρώτησε:

— Πεινάς ακόμη;

— Πεινάω και βέβαια, έκανε εκείνη, αλλά όχι και τόσο πολύ όσο πριν.

— Πέρασε μέσα, είπε ή φουρνά-

ρισα, ανοίγοντάς της ορθάνοιχτη την πόρτα του μαγαζιού.

Η μικρή σηκώθηκε υπάκουα και την ακολούθησε σέροντας τα πόδια της. Την είχαν καλέσει να μπει σ' ένα διαμέρισμα ζεστό και γεμάτο ψωμί! Της φαινόταν σαν να δέλεπε όνειρο. Δεν μπορούσε να φαντασθή τί την περίμενε εκεί μέσα και το κάτω κάτω λίγο την έμελλε!

— Πήγαινε να ζεσταθής, της είπε ή φουρνάρισα δείχνοντάς της το παραμαγάζο όπου έκαιε, μια λαμπρή φωτιά. Και άκουσε κάτι που θά σου πω: "Όποτε θέλεις ένα κομμάτι ψωμί, δεν έχεις παρά να έρθης και να μου ζητήσης και να είσαι βέβαιη πως θά σου δώσω, για ανάμνηση της μικρής που σου δώσε τα τσουρέκια της.

Η Σάρα σαν να στηλώθηκε κάπως τρώγοντας το τελευταίο τσουρεκάκι. Ήταν πολύ ζεστό και ήταν πάντα κάτι παραπάνω από το τίποτα. Σ' όλο το δρόμο του γυρισμού το έκοβε μικρά-μικρά κομμάτια και τ' ότρωνε αργά για να της κρατήσει περισσότερο.

— Άς φαντασθώ πως είναι ένα τσουρεκάκι μαγικό, έλεγε. Κάθε μπουκιά είναι κι' από ένα τσουρεκάκι ολόκληρο. Αν ήταν αυτό αλήθεια, τότε θά κινδύνευα να στομαχιάσω από το πολύ φαί.

Είχε πιά νυχτώσει για καλά όταν ή Σάρα έφθασε στην πλατεία όπου βρισκόταν το σχολείο της μίς Μιντοίν. Τά σπίντα όλα ήταν φωτισμένα και το σπίτι της Μεγάλης Οικογένειας ήταν όχι μόνο φωτισμένο ολόκληρο, αλλά είχε ανοικτά ακόμη τα παράθυρά του και από τ' αμάξια φαινόταν τα παιδιά μαζεμένα γύρω από τον πατέρα τους, μόνο που σήμερα δεν ήταν καθισμένοι αλλά όρθιοι και έλγη ή οικογένεια έμοιαζε αναστατωμένη.

Ο μπαμπάς της Μεγάλης Οικογένειας έφευγε σε ταξίδι. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν ένα άμαξι και μια μεγάλη βαλίτσα ήταν κιόλας φορτωμένη.

Η Σάρα στάθηκε μια στιγμή για να ιδή τον μπαμπά να σηκώνει ψηλά τα μικρότερα από τα παιδιά του για να τ' α φιλήσει, ενώ τα πιά μεγάλα του πηδούσαν στο λαιμό.

Καθώς εκείνη τη στιγμή άνοιγε ή πόρτα, ή Σάρα αποτραβήχτηκε μα είδε τη στιβαρή μορφή του ταξιδιώτη να ξεχωρίζει μες στο φως που έβγαине από μέσα και τ' α μεγαλύτερα παιδιά να τρέχουν από πίσω του.

— Θά έχη πολλά χιόνια στη Στον-

χόλη; ρωτούσε ή μικρή Νόρα. Θά είναι όλα παγωμένα;

— Θά πάς με το έλκυθρο; ρωτούσε μια άλλη από τις κόρες του.

— Θά σ' ας τ' α γράψω όλα, απαντούσε ο πατέρας γελώντας. Και θά σ' ας στείλω και φωτογραφίες και κάρτ-ποστάλ. Έλατε τώρα, μπήτε μέσα, είναι φοβερή ύγρασία έξω. Θά προτιμούσα πολύ περισσότερο να μένω μαζί σας, παρά να ταξιδέψω μ' αυτό τον καιρό στη Στονχόλη. Καληνύχτα σας. Καληνύχτα σας, αγαπημένα μου παιδιά. Ο Θεός να σ' ας φυλάει.

Κατέβηκε βιαστικά και μπήκε μες σταμάξι.

— Αν βρής το κοριτσάκι να του πής πολλά χαιρετίσματα από μένα! φώναξε ο Ντόναλντ που χοροπηδούσε επάνω στην ψάθα της εξώπορτας.

Υστερα όλα τα παιδιά μπήκαν μέσα και ή πόρτα κλείστηκε.

— Είδες το κοριτσάκι που δεν είναι ζητιάνη, είπε τότε ή Μπέττυ στη Νόρα. Περνούσε μπρός από την πόρτα μας; ήταν μουσκεμμένη και φαινόταν πως κρύωνε. Έγύρισε το κεφάλι της και μ' ας κοίταξε.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καβάλλα στ' άσπρο του ψαρι
Τό καλοκαίρι προχωρεί. . .

Έχει στη ζώνη του ζωστά
Τα καλαμπόκια τ' α ζεστά. . .

Και για καπέλλο του φορεί
Μια παπαρούνα πορφυρή. . .

Κρατεί δυο στάχυα για σπαθί
Και τ' α Χειμώνα προσπαθεί

Νά διώξη πέρα απ' τον αγρό
Μά για καιρό. . . πολύ καιρό. . .

— Χόπ! Τί καλά. . . Χόπ! τί καλά. . .
Τό Καλοκαίρι που γελά. . .

Έτσι με σκέρτσο ως προχωρεί. . .
Πά στ' αλλόγό του τ' α βαρύ,

Φτάνει μια μέρα στο γιαιλό
— Μερνάστε σ' ας παρακαλώ! . .

Σαν τ' α ψαράκι τ' α αλαφρό,
Κυλιέται πάνω στον άφρό.

Κι' όταν καλά-καλά λουστεί
Στον ήλιο γέρνει να λιαστή. . .

Και μια και δυό. . . και μια και δυό. . .
Γύρω τ' α κάνει ρημαδιό. . .

Ψένεται ή άμμος στα γερά. . .
Κι' ό ιδρώς μ' ας λούζει. . . φλογερά! . .

— Καλοκαιράκι μου καλό. . .
Τράβα πιά κεί, παρακαλώ!

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΡΙΚΗ... ΕΙΡΗΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

Ε' από τ' α καλύτερα καρδιά του πολεμικού μας στόλου τορπιλλίστηκε από άγνωστης σημαίας υποβρύχιο. Μ' αδες τις άπεγνωσμένες προσπάθειες του πληρώματος και τών άλλων που έτρεξαν να βοηθήσουν για να ριχτή έξω και να γλυτώση — αν και τόσο βαριά πληγωμένο — τ' αρατο καράδι έδούλιαξε. Ένας ναύτης σκοτώθηκε, τέσσερις εξαφανίστηκαν — σ' α να λέμε έγιναν στάχτη — και πολλοί πληγώθηκαν. Πληγώθηκαν επίσης κι' άνθρωποι από τ' ας άμετρητους που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στην παραλία, όπου γεννήθηκε πανικός άπερίγραπτος. Γιατί τ' α υποβρύχιο εξαπόλυσε κι' άλλες δυο τορπίλλες που ή μια χτύπησε τ' α μώλο. Τή στιγμή εκείνη, μια γυναίκα πέθανε από συγκοπή. Μά και πόσες άλλες κινδύνεψαν να πάθουν τ' α ίδιο! Οί φοβεροί κρότοι τών έκρήξεων, οί πυκνοί καπνοί που σέπαζαν τ' α πάντα, κι' οί στήλες του νερού που ανέβαιναν στα ύψη κι' έπεφταν σαν καταρράχτες, θά μπορούσαν να τρομοκρατήσουν τόν καθένα. "Ό,τι είδαν κι' άκουσαν, τελοσπάντων, όσοι βρέθηκαν την ήμέρα εκείνη στην παραλία και στο λιμάνι της Τήνου — προσκυνητές οί περισσότεροι, που είχαν μαζευθεί εκεί από τ' α πέρατα για την πανήγυρη της Μεγαλόχαρης — θά τ' α θυμούνται σ' όλη τους τη ζωή και θάνατριχιάζουν.

«Η φρίκη του πολέμου», είπε κάποιος. Φρίκη ναί, και μεγάλη. Άλλά γιατί του πολέμου; Βρισκόμαστε μετς σε πόλεμο; Ζητήσαμε από κανένα τίποτα και, έπειδή δεν μ' ας τ' α έδωσε, τ' α κηρύξαμε τόν πόλεμο; "Η μ' ας ζήτησε τίποτα κανέναν και τ' α άποκριθήκαμε «έλα να τ' α πάρης»; "Όχι βέβαια. Βρισκόμαστε σε φιλικές σχέσεις μ' όλα τ' α κράτη, έμπόλεμα ή οδύτερα, και κρατούμε οδδετερότητα, κι' έχουμε ειρήνη. Είναι λοιπόν «φρίκη πολέμου» αυτή που μ' ας προξένησε ο άγνωστος, τορπιλλίζοντας στα καλά καθούμενα τ' α πολεμικό μας καράδι, σε τέτοιο τόπο και τέτοια ήμέρα; «Φρίκη ειρήνης», μάλιστα. Άλλά επιτρέπεται; Τ' α θέλει ο Θεός, τ' α θέλει ο Διάβολος, να κάθεται ήσυχος, χωρίς να ένοχλ' ας κανένα, και ναρχεται ο άλλος ξαφνικά, να σε χτυπή τόσο άσχημα, χωρίς να ξέρης καν ποιός

είναι; Μ' ας φαίνεται πως αυτό δεν ξανάγινε σ' ας κόσμο. Είσοδή, έπίθεση χωρίς κήρυξη πολέμου, άκούσθηκε κάποτε και στα χρόνια μας. Άλλά έπίθεση από άγνωστο δεν άκούσθηκε ούτε στα πιά παλιά βάραβα χρόνια.

Όταν τ' α κράτος σου βρίσκεται σε πόλεμο μ' έν' άλλο, τ' α ξέρεις, τ' α φαντάζεσαι, τ' α περιμένεις όλα. Και βομβαρδισμούς από τόν άέρα, και βομβαρδισμούς από τη στεριά κι' από τη θάλασσα. Όταν σε τορπιλλίξη ένα υποβρύχιο, και να μην τ' α ιδής, ξέρεις πως είναι τ' α γνωστό σου έχθρο. Είσαι προειδοποιημένος, παίρνεις τ' α μέτρα σου, άμύνεσαι, ή επιτίθεσαι και σ' ας κι' έκδικείσαι. Η φρίκη που σου προξενούν οί καταστροφές, οί σκοτωμοί δεν είναι βέβαια μικρότερη, μ' α είναι τουλάχιστο νόμιμη. «Αυτό έχει ο πόλεμος», συλλογίζεσαι. Και την ίδια φρίκη, με τις ένοπλες δυνάμεις του, προξε-

νεί και τ' α δικό σου κράτος σ' ας έχθρο. Άλλά όταν σου επιτίθεται ξαφνικά έχθρος άγνωστος, και σε βρίσκει άνειδοποίητο, άνίδεο, άνύποπτο, άπροετοίμαστο ναμυνθής, άνίκαν να ποδώσης τ' α ίσα, ή φρίκη αυτή της ειρήνης υπερβαίνει όλες τις φρίκες του πολέμου. Και προκαλεί στην ψυχή σου τόση αγανάκτηση έναντίον τ' α άγνωστου έχθρου, όση δεν αισθάνθηκες ή δεν θά αισθανόσουν ποτέ έναντίον ένδ' α γνωστού, που σου εκήρυξε ή του εκήρυξε τόν πόλεμο, μ' όση άγριότητα και σκληρότητα κι' αν σε πολεμά.

Γι' αυτό ο χαμός της «Ελλης» έπροκάλεσε τόση αγανάκτηση σ' όλους τ' ας Έλληνες, και σ' ας ξένους ακόμα, που την άκουσαν με κατάπληξη, σ' ας μια πρωτανή κι' άπαραδειγμάτιστη παράβαση τών διεθνών νομίμων, μ' ας και τ' α ήθικου νόμου γενικά.

Σ' ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

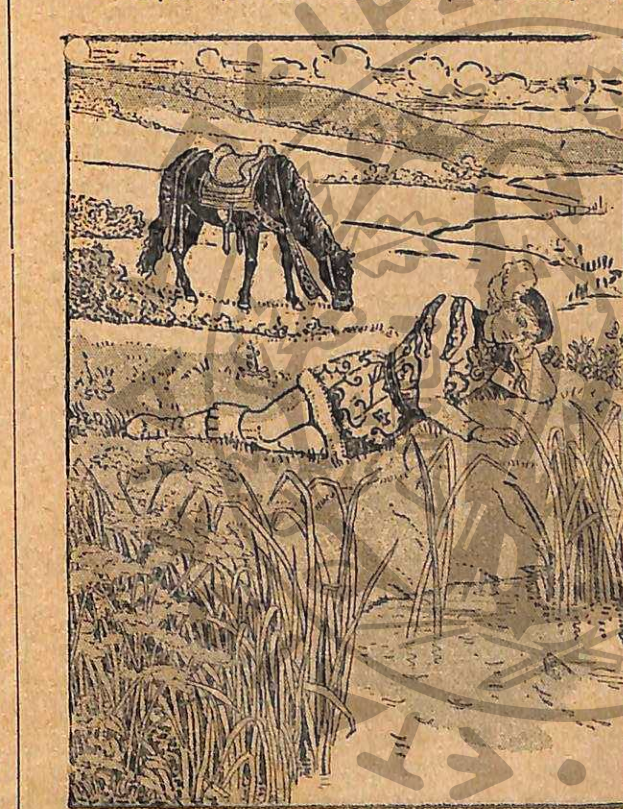
ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3.

Σε λίγο, ο Φλωράκης είδε στο ποτάμι, ένα μικρό χουσόψαρο, πολύ όμορφο, που κολυμπούσε και' αυτόν με μεγάλη γοηγοράδα. Τό κοίταξε με περιέργεια κι' εύχαρίστηση, μ' ας ύστερα και μ' έκπληξη πολλή, ακόμα και με συμπόνια. Γιατί όταν τ' α ψαράκι πλησίασε στην άκροποταμιά, έβγαλε τ' α κεφάλι του απ' τ' α νερό και τ' α φώναξε άνθρωπινά, παρακαλώντας με πόνο:

— Βγάλε με από δ' α, καλό μου παλληκάρι. Βγάλε με από δ' α! . .

— Μ' αν σε βγάλω απ' τ' α ποτάμι, θά πεθάνης, τ' ας άποκοίθηκε ο Φλωράκης. Ζούν τ' α ψάρια έξω απ' τ' α νερό;

— Μή σε μέλει, εί-

πε τ' α ψαράκι, μόνο βγάλε με από δ' α! "Αν ήταν για να πεθάνω, δεν θά σε παρακαλούσα. Κι' άφ' ας με βγάλης θά ιδής πως ζ' ας και στη στεριά.

— Δεν θά με κατα-

ρασθής όμως, αν πεθάνης; είπε ο Φλωράκης.

— "Όχι, όχι, μη φοβ' ας, είπε τ' α ψαράκι, γιατί δεν θά πεθάνω.

— Τότε σε βγά' ας, μ' ας τ' α πάσης έσ' ας θά φταίς.

Και σκύβοντας, ο Φλωράκης έπιασε με προσοχή τ' α χουσόψαρο, τ' α έβγαλε απ' τ' α νερό και τ' α άφησε στην άμμουδιά κοντά του.

“Αξαφνα όμως τὸ χρυσόψαρο ἔγινε ἄφαντο, καὶ στὴ θέση του φάνηκε μιὰ νεράιδα τόσο ὁμορφή, ποὺ τὴν κοίταζες καὶ θαυματούσουν. Φοροῦσε ἓνα λεπτότατο μεταξωτὸ φουστάνι μ’ ὄλα τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου, κι’ εἶχε στοὺς ὤμους δυὸ μεγάλα φτερά, μὰ κι’ αὐτὰ λεπτὰ καὶ διάφανα σὰν τῆς πεταλούδας. Ὁ Φλωράκης, ποὺ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτέ του νεράιδα, τὴν κοίταζε ἐκστατικός. Κι’ ἐκείνη γελαστή τοῦ εἶπε :

— Δὲν εἶσαι ὁ Φλωράκης, βασιλόπουλο ἀπ’ τὸ γειτονικὸ βασίλειο ;

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Φλωράκης, ποῦ μὲ ξέρεις ;

— Ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα. Εἶμαι ἡ νεράιδα Εὐτυχία κι’ ἡ χαρὰ μου εἶναι νὰ σκορπῶ τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο στὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἓνας ἐχθρὸς μου, ὁ κακόγερος βασιλιάς τῶν Στοιχειῶν, ἐπειδὴ μιὰ φορὰ τὸν ἐμπόδισα νὰ κάμῃ μιὰ κακὴ πράξη, ἐθύμωσε μαζί μου, μὲ μεταμόρφωσε σὲ χρυσόψαρο καὶ μ’ ἔρριξε σ’ αὐτὸ τὸ ποτάμι λέγοντας : «Δὲν θὰ ξαναγίνῃς ὕψος ἥσουν, παρὰ μόνον ἂν περάσῃ κανένα ὁμορφο βασιλόπουλο καὶ τὸ παρακαλέσῃς νὰ σὲ βγάλῃ ἀπ’ τὸ νερό».

— Ἀ, γι’ αὐτὸ ! ψιθύρισε μὲ θαυμασμό ὁ Φλωράκης.

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ νεράιδα Εὐτυχία, γι’ αὐτὸ σὲ παρακάλεσα τόσο νὰ μὲ βγάλῃς ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὅπου βασανίστηκα καιροῦ. Καὶ πολλὰ ἄλλα βασιλόπουλα περῶσαν καὶ τὰ παρακάλεσα, μὰ γελούσαν μαζί μου. Μόνον ἐσὺ μὲ λυπήθηκες καὶ μ’ ἔβγαλες. Γι’ αὐτὸ σοῦ χρωστῶ μεγάλη χάρη καὶ θέλω νὰ σοῦ τὴν ξεπληρώσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

KATHERINE MANSFIELD

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, βάζοντας διπλὴ τὴν κλωστή, τὸ κοριτσακί ἔραψε τὶς τρεῖς πλευρές. Μὲ τί ὅμως νὰ γεμίσει τὸ μαξιλαράκι ; Ἐδῶ ἦταν τὸ ζήτημα. Ἡ γιὰ μιὰ βρισκόταν στὸ περιβάλλον. Ἡ μικρούλα τρύπωνε στὴν κάμαρα τῆς μητέρας της γιὰ νὰ κοιτάξῃ μὴπως τυχὸν ἔβρισκε τίποτε κουρελάκια. Ἐπάνω στὸ κομμοδίνο παρατήρησε ἀρκετὰ φύλλα ὠραῖο, ψιλὸ χαρτί. Τὰ πήρε, τὰ ἔσχισε σὲ μικρὰ κομματάκια, παραγέμισε τὸ μαξιλαράκι της καὶ τὸ ἔραψε κι’ ἀπὸ τὴν τέταρτη πλευρά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλο τὸ σπῆτι ἀναστατώθηκε. Ὁ μεγάλος λόγος τοῦ μπαμπᾶ γιὰ τὴ Διμενική Ἐπιτροπὴ εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Ἐφάξαν παντοῦ, ρώτησαν τοὺς ὑπηρέτες, τέλος ἡ μαμὰ μπήκε στὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ.

— Κέξια, μὴπως κατὰ τύχην εἶδες κάτι χαρτιά ἐπάνω σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ κομμοδίνια τῆς κάμαρας μας ;

— Πῶς ! Τᾶσχα γιὰ νὰ γεμίσω τὸ μαξιλαράκι μου.

— Τί ! ; φώναξε ἡ μητέρα της. Κατέδα γρήγορα στὴν τραπέζια.

Τὴν ἔφεραν σέρνοντας μπροστὰ στὸν πατέρα της, ποὺ περπατοῦσε ἐπάνω κάτω καὶ εἶχε τὰ χέρια του σταυρωμένα πίσω στὴν πλάτη του.

— Ἐ, λοιπόν ; ρώτησε ξερὰ-ξερά.

Ἡ μαμὰ τοῦ ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσιν.

Στάθηκε ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν καὶ κοίταξε τὸ παιδί μὲ κατάπληξη :

— Ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ πράγμα ;

— Ὅσοοῦχι ! ἐτραύλισε.

— Φέρτε μου ἀπὸ τὴν κάμαρά της αὐτὸ τὸ διαβολομαξιλάρι — καὶ νὰ βάλετε τὴ μικρὴ ἀμέσως στὸ κρεβάτι !

Ἐκλαιγε τόσο δυνατὰ, ὥστε τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἀφέθηκε νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὴ σκοτεινὴν κάμαρα ὅπου τὸ ἀπογευματινὸ φῶς γλιστρώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γρίλλες σχεδίαζε θλιβερὰ ἀραβουργήματα ἐπάνω στὸ παρκέτο.

Σὲ λίγο μπήκε μὲς στὴν κάμαρα ὁ πατέρας της μ’ ἓνα χάρακα στὸ χέρι.

— Θὰ σὲ δείρω, ποὺ ἔπιασες κι’ ἔκανες ἓνα τέτοιο πράγμα.

— Μή, μή ! ἐφώναξε καὶ κρῦπτηκε κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια της.

Τὰ πέταξε καὶ τὴν ξεσκέπασε.

— Κάθισε, κι’ ἀπλῶσε τὰ χέρια σου. Θὰ μάθῃς μιὰ φορὰ γιὰ πάντα νὰ μὴν ἐγγίξῃς τὰ ξένα πράγματα.

— Μὰ τόκανα γιὰ τὴ γιορτὴ σου !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ χάρακας ἔπεφτε βαρὺς ἐπάνω στὶς μικρὲς τριανταφυλλίες παλάμες. Πολλὲς ὥρες ἀργότερα, ὅταν ἡ γιὰ γιὰ τυλίγοντάς τιν σ’ ἓνα σάλι τὴν πήρε στὴν κουβιστὴ πολυθρόνα γιὰ νὰ τὴν νανουρίσῃ, τὸ παιδί σφίχτηκε μ’ ὄλη του τὴ δύναμιν ἐπάνω στὸ ἀδυνατισμένο γέρινο κορμί.

— ὦ, γιατί νὰ κάνῃ ὁ Χριστὸς τοὺς πατεράδες ! φώναξε μέσα στοὺς λυγμούς της.

— Νά, ἓνα καθαρό μαντηλάκι, ἀγάπη μου, κι’ ἔχω στάξει ἐπάνω καὶ λίγο ἀπὸ τὴ λεβάντα μου. Κοιμήσου, θησαυρέ μου. Αὐριο τὸ πρωὶ δὲν θὰ τὰ συλλογιέσαι πιά. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ τὰ ἐξηγήσω στὸ μπαμπᾶ, μὰ ἀπόψε ἦταν πολὺ θυμω-

μένος γιὰ νὰ δώσῃ προσοχὴ στὰ λόγια μου.

Τὸ παιδί ὅμως δὲν τὸ ἔχασε ποτέ. Ὅταν ξαναεῖδε τὸν πατέρα της, ἔκρυψε τὰ χέρια της πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της καὶ μιὰ φλόγα κόκκινη ἐφούντωσε στὰ μάγουλά της.

Στὸ γειτονικὸ σπῆτι κατοικοῦσαν οἱ Μακντόναλτ. Ἦταν πέντε παιδιά. Κοιτάζοντας ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ φράχτη στὸ λαχανόκηπο ἡ μικρούλα τοὺς ἐδλεπε τὸ βράδυ νὰ παίζουν μὲ τὸν πατέρα τους. Ὁ πατέρας εἶχε τὸ μικρὸ Μάρκο καθισμένον καβαλ्लικευτὰ ἀπάνω στὸ λαιμὸ του καὶ δυὸ κοριτσάκια, κρεμασμένα ἀπὸ τὸ σακκάκι του ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω του, ἓνα γύρο στὶς πρασιές, ἔξελιγμένα στὰ γέλια. Ἐνα βράδυ εἶδε τ’ ἀγόρια νὰ στρίβουν κατὰ πάνω του τὸ σωλῆνα τοῦ ποτίσματος — νὰ στρίβουν κατὰ πάνω του τὸ σωλῆνα τοῦ ποτίσματος ! — μ’ αὐτοὺς πρόφτασε νὰ τ’ ἀρπάξῃ καὶ τὰ γαργάλισε σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ στὸ τέλος τὰ ἔπιασε λόζυγκας.

Τότε ἔδραλε τὸ συμπέρασμα πῶς ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν πατεράδες. (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόλις εἶπε, τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μιχαλάκης ἔπεσε καὶ κείνος κατὰ γῆς δίπλα στὸν Φραγκίσκο ποὺ κείτονταν ἀναίσθητος.

Βέβαια ὁ Γιάννης εἶχε περάσει ἀπὸ πολλὰ βάσανα, ἀλλὰ ποτέ του δὲν βοήθησε σὲ τόσο κρίσιμη θέσιν ἀνάμεσα στὸν μικρότερό του ἀδελφὸ λιποθυμισμένον καὶ ἀκούνητον καὶ τὸν ἄλλον ποὺ ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Ἀλλὰ κι’ ὁ ἴδιος δὲν αἰσθάνονταν καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, κι’ ἡ μεγάλη πεποίθησιν ποὺ εἶχε πῶς ἡ πορεία τους θὰ τέλειωνε καλὰ ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Μέσα του ἔλεγε μάλιστα, πῶς ἔκανε ἄσχημα νὰ δοκιμάσῃ νὰ πᾶνε μόνον τοὺς στὸ Βοῦ-Ἰζέλ, ἐνῶ ὅλοι τοὺς ἔλεγαν νὰ μὴν τὸ ἐπιχειρήσουν. Ἐδλεπε ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο τους πρὶν περάσουν ἀρκετὲς ὥρες. Ἐτοί θὰ νύχτωνε στὸ μεταξύ πρὶν φθάσουν στὸ Βοῦ-Ἰζέλ, καὶ βροῦν τὸν θεὸ τους. Λοιπὸν θὰ ἀναγκάζονταν νὰ περάσουν τὴν νύχτα τους καὶ πάλι στὸ ὑπαιθρο καὶ ὑπὸ συνθήκες χειρότερες ἀπὸ τὶς χθεσινές, γιατί ἐκεῖ ποὺ βρισκόνταν δὲν ὑπῆρχε οὔτε καμμιὰ καλύβα γιὰ νὰ κατα-

φύγουν οὔτε δένδρα, οὔτε καμμιὰ σπηλιά βράχου.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις ἀπῆλπιζαν ἀκόμη περισσότερο τὸ δύστυχο παιδί. Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ μείνῃ πολὺ στὴν ἀπελπισία αὐτή. Πολεμώντας τὴν συγκίνησιν ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει καὶ κοιτάζοντας μὲ ἀγάπη τ’ ἀδελφία του, ποὺ ἦσαν ξαπλωμένα κατὰ γῆς, σκέφθηκε πῶς ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ σώσῃ. Κατάλαβε πῶς τὸ πρώτο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν ν’ ἀφήσῃ τὸν Φραγκίσκο νὰ ξεκουρασθῇ λίγο, ἀλλὰ καὶ τὸν Μιχαλάκη νὰ ἡσυχάσῃ λίγο. Στὸ μεταξύ αὐτοὺς θὰ σκεπτόταν τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σωθοῦν.

Τὶ γινόταν ὅμως σ’ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ἀλῆς ;

Τὸ καλὸ σκυλί ξαπλωμένο στὰ πόδια τοῦ μικροῦ κυρίου του, τὸν κοίταζε καλὰ μὲ τὰ ἐξυπνα μάτια του σὰν νὰ καταλάβαινε τί συνέβαινε. Καὶ τὰ μάτια του τὸν κοίταζαν μὲ τόση, ἔκφραση ὥστε ὁ Γιάννης αἰσθάνθηκε ἓνα ξαλάφρωμα. Ἡ ἄγωνία του μετριάσθηκε, γιατί τοῦ φάνηκε πῶς δὲν ἦταν πιά τόσο ἐρημος, ἀλλὰ ὅτι εἶχε ἓνα πιστὸ σύντροφο.

— Καλέ μου Ἀλῆ, εἶπε ὁ Γιάννης χαϊδεύοντας τὸ πιστὸ σκυλί, ἀγαπημένε μου Ἀλῆ, δὲν ἔχω δίκιο ; Θὰ πᾶμε στὸ Βοῦ-Ἰζέλ καὶ θὰ βροῦμε τὸ θεῖο μας καὶ θὰ ζήσουμε μαζί του ἡσυχίαν κι’ εὐτυχισμένοι πιά.

Ὁ σκύλος γιὰ ἀπάντησιν τοῦ ἔγλειψε τὸ χέρι μὲ τὴν γλῶσσα του ποὺ ἦταν κατάξερη ἀπὸ τὴν δίψα.

— Ναί, Ἀλῆ μου, ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης, ὅπως κι’ ἐγὼ εἶσαι καὶ σὺ βέβαιος πῶς οἱ κόποι μας δὲν θὰ πᾶν χαμένοι. Ἴσως γρηγορώτερα ἀπ’ ὅ, τι ἐλπίζουμε, μπορεῖ καὶ τώρα δὲ νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ κάπου ὁ θεὸς μας ἢ ὁ καπετὰν Χαφούρ ὁ μουρμούρης. Αὐτοὺς δὲ εἶναι ποὺ θὰ τὰ χάσῃ ἅμα μᾶς δὴ ἄξαφνα ἐδῶ. Ἐλα, Ἀλῆ μου, ἔλα νὰ ζήσης, πῆγαινε νὰ κάνῃς ἓνα γυράκι ἐδῶ κοντὰ καὶ κοίταξε νὰ μᾶς φέρῃς καλὲς εἰδήσεις.

Καὶ τὸ ἐξυπνο ζῶο, σὰν νὰ κατὰ λαβε τί τοῦ εἶπε ὁ κύριός του, πήδηξε ἀπάνω χαρούμενο κι’ ἔγινε ἄφαντο.

Βέβαια ὁ Γιάννης δὲν πίστεψε κι’ ὁ ἴδιος ὅτι ὁ σκύλος κατάλαβε τὰ λόγια του, ἔκανε ὅμως σὰν νὰ τὸ πίστευε γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν Μιχαλάκη.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Ἀλῆς γύρισε τόσο ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς, ποὺ ὁ Γιάννης αἰσθάνθηκε μέσα του κάποια

ἐλπίδα. Γιατὶ τάχα, σκέφθηκε, ἐκεῖνο ποὺ εἶπα ἔτσι στὴν τύχη νὰ μὴν ἀλήθευε ; Γιατὶ τάχα ὁ Ἀλῆς νὰ μὴ φέρῃ καλὲς εἰδήσεις ;

Στὸ μεταξύ ὁ Ἀλῆς εἶχε ἔρθει κοντὰ στὸν Γιάννη κι’ ἔβαλε τὰ μπροστινά του πόδια στὸ χέρι τοῦ κυρίου του.

Τὶ ἐκπλήξη ! Τὰ πόδια τοῦ Ἀλῆ ἦταν ὑγρά. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν νερό.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, σωθήκαμε, ἐφώναξε ὁ Γιάννης μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Ἐχοντας νερό, θὰ συνέφερε τὸν Φραγκίσκο, καὶ ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ ἔσβυναν τὴν δίψα τους, θὰ μπορούσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ κάνουν τὰ λίγα χιλιόμετρα ποὺ ἔμεναν ἀκόμη ὡς τὸ Βοῦ-Ἰζέλ.

— Βλέπεις πόσο ἄδικο εἶχες ν’ ἀπελπίζεσαι ; εἶπε ὁ Γιάννης στὸν Μιχαλάκη.

— Ἄφησε νὰ δοῦμε ἂν βρίσκεται ἀλήθεια νερό ἐδῶ κοντὰ, μουρμούρισε ὁ Μιχαλάκης. Ἐγὼ ἂν δὲν τὸ δῶ δὲν τὸ πιστεύω.

— Λοιπόν, περίμενέ με μιὰ στιγμὴ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι σὲ πέντε λεπτὰ θὰ σοῦ φέρω νερό νὰ τὸ δῆς καὶ νὰ πῆς καὶ νὰ πιστέψῃς.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Γιάννης ἀκούμπησε μαλακὰ, μαλακὰ στὴν ἄμμο τὸ κεφάλι τοῦ Φραγκίσκου ποὺ

βαστοῦσε στὰ γόνατά του, σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸν Ἀλῆ.

— Ἐλα, Ἀλῆ μου, ἐμπρός νὰ φέρουμε λίγο νερό γιὰ τὸν Μιχαλάκη μας.

Ὁ Ἀλῆς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, γαυγίζοντας χαρούμενα καὶ στρέφοντας συχνὰ τὸ κεφάλι του πίσω γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Γιάννης.

Σὲ λίγο τὸ σκυλί στάθηκε σειόντας τὴν οὐρά του μπρὸς σ’ ἓνα σωρὸ μεγάλες πέτρες. Ἀνάμεσα σ’ αὐτὲς ὁ Γιάννης εἶδε μιὰ μικρὴ δεξαμενὴ γεμάτη καθαρὸ καὶ δροσερὸ νερό. Ἡ μικρὴ αὐτὴ δεξαμενὴ εἶχε βέβαια γεμίσει ἀπὸ τὸ νερό τῆς βροχῆς ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸν λόφο καὶ καθὼς ἡ δεξαμενὴ ἦταν περικυκλωμένη ἀπὸ βράχους ποὺ δὲν ἄφιναν τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου νὰ φτάνουν ὡς ἐκεῖ, τὸ νερό δὲν ἐξατμιζόταν γρήγορα.

Ἀπ’ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ νερό διατηρήθηκε στὸ βυθὸ τοῦ βράχου καθαρὸ καὶ δροσερὸ, ὅχι λασπωμένο ὅπως εἶναι σχεδὸν πάντοτε τὰ νερά στὸν τόπο αὐτόν.

Ὁ Γιάννης κοίταξε γύρω του νὰ βρῇ κάτι ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ λίγο ἀπὸ τὸ πολυτίμο αὐτὸ νερό, ἀλλὰ τοῦ κάκου ! τίποτε δὲν βρισκόταν στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIDHS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στὴ βρύση

Ἀνακοινώθη ἀπὸ τὸν Ὁμηροδασκαστὴ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΡΘΕ ΚΑΠΟΙΟ ΦΥΣΗΜΑ

Ήρθε κάποιο φύσημα,
της γοτιάς άγέρι
Κι' έφερε μηνύματα
μ' άπλωτο το χέρι.
Έφερε τη ρίγανη,
το πεύκο του νησιού,
Της έλιάς τ' άργύρωμα,
τ' άρμύρισμα του άφροϋ.

Και τó καλοδέχτηκα
στά δικιά μας μέρη,
Μά ως για λίγο σκέφτηκα
να φύγω με τ' άγέρι
Έφυγε και μ' άφησε
— πήγαινε γι' άλλοϋ —
Έφυγαν κι' οί ρίγανες,
τά πεύκα του νησιού.

Μελέαγρος [Α]

ΤΟ «ΒΑΦΤΙΣΜΑ» ΜΟΥ

Όλη ήμουν στην άμμο. Οί άλλοι κο-
λυμπούσαν, πήγαιναν με βάρκα. Έγώ
τό σκοπό μου' στη στεριά. Καμιά φο-
ρά τόλμούσα να πλησιάσω τόσο, ώστε...
να βραχούν λίγο τά πόδια μου, αλλά
για ένα μόνο λεπτό. Ύστερα πήγαινα
για ήλιοθεραπεία!

Ήμουν γνωστός στ' άλλα παιδιά με
τ' όνομα : ό άβάφτιστος.

— Για φαντάσου, κοτζάμ παιδί, και
μάλιστα Έλληνόπουλο και να μην ξέ-
ρη κολύμπι!

Άρχισα να τό σκέπτομαι πολύ αυτό
τό ζήτημα. Ύστερα από μιá νύλα που
είχα πάθει πέρσιν όταν πήγα να δοκι-
μάσω, είχα δοκιστεί να μην ξανα-
μπώ στη θάλασσα πρίν... μάθω να
κολυμπώ. Τη φοβόμουν αλλά και την
άγαπούσα τόσο. Όρες όλόκληρες παι-
δευόμουν είτε στην άμμο, είτε... στο
κρεβάτι μου να μάθω να πλέω.

Αυτό βάσταξε άρκετόν καιρό, τόσον
όσος χρειαζόταν για να γίνω προηγου-
μένως ρεζίλι στόν μισό κόσμο που πα-
ραθέρριζε στο μέρος αυτό.

Τέλος πάντων μιá μέρα —δέν θυμά-
μαι πώς — μου φάνηκε πως ήμουν πιά
ικανός όχι μόνο να πλέω αλλά' ότι ή-
μουν κίόλας κολυμπητής... με άξιώ-
σεις. Ή χαρά μου ήταν άπερίγραπτη.

Τό «βάφτισμά» μου—ας όνομάσουμε
έτσι τό πρώτο μου κολύμπι — έγινε με
όλους τούς κανόνες που άρμοζαν σ'ένα
μέλλοντα... πρωταθλητή.

Μαζεύτηκε κόσμος και κόσμος να με
θαυμάση, όπου τέλος έμφνίσθηκα με
ύψος... θριαμβευτικό! πλησίασα στη
θάλασσα, κοντοστάθηκα, πάτησα και
μου φάνηκε λίγο... κρύα. Τέλος πάν-
των προχώρησα και βούτηξα, άρχισα
να κουνώ χέρια και πόδια... πλάφ...
πλούφ πιτσιλούσανε τά νερά σάν να

μάλλοναν τό λιγότερο δυ... φάλαινες.
Δυστυχώς όμως, φαίνεται πως έγώ ή-
μουν ή νικημένη φάλαινά, γιατί δέν
μύρεσα να κρατηθώ στην επιφάνεια.
Έκείνη τη στιγμή ήμουν χαμένος άν-
θρωπος' δέν σκέφτηκα να ξαναδοκιμά-
σω. Πετάχτηκα γρήγορα κι' άρχισα να
τρέχω να πάω να κρυφτώ. Έτσι άναγ-
κάστηκα να παρελάσω μπροστά από
τόσο κόσμο — ξερό στά γέλια — καθώς
ήμουν... σάν βρεγμένη γάτα.

Αυτό ήταν τό βάφτισμά μου, που
και σήμερα άμα τό θυμηθώ κοκκινίζω.

Ρεπόρτερ [Β]

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ό θάλασσόλυκος
Σκίτσο της Άντυ Κόγκα

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τώρα τό καλοκαίρι όλα φαίνονται
όμορφότερα. Όπου να στρέψω τό
βλέμμα θ' άντικρύσω την όμορφιά. Κά-
θονται στο μπαλκόνι κι' έχω τη μεγαλύ-
τερη απόλαυση. Νά, δεξιά μου ή γαρ-
δένια δλανθισμένη και τό άγιόκλημα
άποπάνω της' άριστερά τό γιασεμί
στολισμένο σά νυφούλα με τά λευκά,
χαριτωμένα άνθκια του. Κι' όλα
αυτά μαζί κάνουν τόν άέρα να εϋω-
διάζει.

Τώρα τό καλοκαίρι και τά πουλιά
πετούν χαρούμενα πέρα-δωθε, σκορπί-
ζοντας τά φαιδρά κελαδίσματά τους
γύρω.

Κι' οί νύχτες όμως είναι υπέροχες
τώρα τό καλοκαίρι. Σάν βγαίνη τό
φεγγάρι και λούζει όλα με τις χλωμές
του άκτίνες, λυπάται κανείς ν' άφήση

αυτή την όμορφιά και να πάη να κοι-
μηθώ. Και τ' άηδόνι κρυμμένο σά
πυκνά φυλλώματα τών δέντρων, άρχί-
ζει τό τραγούδι του τό άτέρμονο και
μαγευτικό. Κι' ή πυγολαμπίδα περιφέ-
ρει τη φωτεινή της σταλαγματιά σά
σταγόνα άπ' τό φεγγάρι—έδω κι' εκεί
στόν άέρα. Κι' οί γρύλλοι λέν τό μο-
νότονο τραγούδι τους κρυμμένοι κάπου.
Κι' οί βάτραχοι, κάτω άπ' τό νερό της
λίμνης, στήνουν την συναυλία τους.

Μά κι' οί άνθρωποι, τώρα πούν' όλα
γύρω όμορφα τώρα που ό ήλιος λάμ-
πει στόν άσυνέριστο ούρανό, και τά
λουλούδια άνθίζουν και μοσχοβολά ό
άέρας, κι' οί άνθρωποι ξεχνούν τις λύ-
πες τους, είναι πιά χαρούμενοι και φαί-
νονται πιά όμορφοι.

Εύλογημένο καλοκαιράκι, πόσο σ' ά-
γαπώ!

Νίκη [Β]

ADOLF FREU

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Έφτασε του χωρισμού ή ώρα. Τό
ρόδινο φώς της αυγής ρίχνει τις πρῶ-
τες του άκτίδες στη γή. Με φιλεί ή
μητέρα φλογερά, μου σφίγγει σιγώντας
τό χέρι ό πατέρας.

Όδοιποροί άνάμεσα άπ' τις κατα-
πράσινες λοφοσειρές. Άκόμη ήρεί στ'
αυτιά μου κάθε τό άποχαιρετισμού
μας λέξη. Άκούω άδιάκοπα τό τελευ-
ταίο σας χαιρε.

Σάν άνάμνηση της μακρυνής πιά πα-
τρίδας μιá σκιά μ' άκολουθεί με βήμα
σιγανό. Μου πιάνει μ' άγάπη τό χέρι :
«Είμαι της πατρίδας ή νοσταλγία,λέει.
Πάρε με μαζί σου, όπου πιάς!».

(Παράφραση)

Έθνικόν Ίδεώδες [Α]

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μαμά βλέπει να πέφτη
Τό μικρό της γιό Κοκό
Και δέν τόν άκούει να κλαίη,
Γι' αυτό μ' άπορία του λέει :
«Μπά, πώς τόπαθες, Κοκό;»
Και της άπαντά : «Δέν ξέρεις
Πώς τελείωσε τό γλυκό ;

Δάσκαλος :

—Βλέπεις που ή λύσις είν' όρθή
Στό πρόβλημα του Κλεομένη,
Ένώ ή δική σου, Περικλή...

Περικλής :

—Τί ; μήπως είναι καθισμένη ; ..
Πρόμαχος της Έλευθερίας

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήναι, 42 δδς Εϋριπίδου
την 20 Αυγούστου 1940

ΣΗΜΕΡΑ, μετά καιρό, σάς δίνω και
μιá πλήρη Σελίδα Συνεργασίας. Άλλά
περιορίζεται πάλι ό χώρος της Άλληλο-
γραφίας, και περιμένουν άπάντηση τόσο
πολλά γράμματα ! Θάπαντήσω, με τη σει-
ρά τους, σ' όσα μπόρεσω, και τάλλα πιά
—τί να κάμω θά τ' άναφέρω άπλως. Δέν
μπορεί κανείς νάχη και τό σκυλί χορτάτο
και την πήττα δάκρυη...

Σέ συχαίρω, Άσπερο Κουνελάκι, για
όλες αυτές τις ώραιες επιδόσεις και δέν
άμφιβάλλω πως πέτυχες και στις εισαγω-
γικές του Γυμνασίου. Σού έστειλα τό βρα-
δειό του Εσοπαθώματος. Εύσημα θά ση-
μειώσης 7. Ά, τί φοβερή αυτή ή άεροναυ-
μαχία που έτυχε να ιδής από τόσο κοντά !
Κι' έκείνες οί άδειες βάρκες τών ναυαγών
που ξέβρασε ύστερα ή θάλασσα στην άκτή
σας, και τό άπαισιό πτώμα... Τί φρικτό
πράγμα, αλήθεια, που είναι ό πόλεμος !..

Και σένα, Άγγελιοφόρε της Εϋτυχίας,
σε συχαίρω για τό άριστα μ' έπαινο στις
εξετάσεις του Ώδειου και την προαγωγή
σου στη Μέση Σχολή. Ναι, άφοϋ ή μητέ-
ρα σου είναι Κερκυραία και σϋ γεννήθη-
κες στην Κέρκυρα, πρέπει να σ' ένδιαφέρη
τώρατό νησί, και πολλά θάβρισκας να δια-
βάσης γι' αυτό στο βιβλίο του κ. Μινώ-
του. Τώρα λοιπόν που δέν έχεις πολλές
άσχολίες, γράψε μου συχνότερα.

Μίρκα, άπαντώ σ' ένα παλιό σου γράμ-
μα, που άργησα να τό εκτελέσω, μά άρ-
γησης νάρθη κι' ή σειρά του γι' άπάντηση.
Τώρα βέβαια θά τελείωσαν όλ' αυτά, που
τά λές βάζονα, και θά έτοιμάζεσαι για
τάλλα. Θά σου πω τη γνώμη μου για τό
ζήτημά σου, αν και ίσως είναι άργά. Αυτό
που θάλε : ή μητέρα σου μου φαίνεται πιά
θετικό, πιά οίσιουρο... Για τό άλλο που
με ρωτάς, στο προηγούμενο φύλλο προκή-
ρυξε ένα Διαγωνισμό Ζωγραφικής, κι' έκαί
θά είδες πως πρέπει να είναι καμωμένο
τό σκίτσο για να μporη νά δημοσιευθώ.

Και σϋ, Βοναπάρτη προδιδάθηκας με
τό μεγαλύτερο βαθμό της τάξης σου 19 1/2.
Ά, πως χαίρω που με τιμούν τόσο τά παι-
διά μου ! Για τό Μάρκο Μπότσαρη δέν
μπορώ να ξέρω γιατί δέν σου άνταπέδωσε
τά Μ. Μυστικά σου, πάντες μήνες τώρα,
ούτε γιατί δέν σου έστειλε ακόμα τό Βρα-
δειό που σου έδωσε στόν διαγωνισμό καρ-
τών. Νά τόν ρωτήσης με Μ. Άγγελία.

Χαίρω, Άραμ, που άφοϋ με παρακο-
λούθησες πολύν καιρό από τά «παρασκή-
νια» άποφάσεις τέλος να βγής και στη
«σκηνη». Θά πω και σόους συναδέλφους
σου για να σέ φοβούνται, πως είσαι ψη-
λός 1,63—μέγα άνάστημα για μαθητή Δ'
Γυμνασίου νέου τύπου—ζυγίζεις 63 κιλά
και είσαι έξάιρετος πυγμάχος. Έλαβα και
τό κομμάτι σου που έλπιζεις... να πορρι-
φθώ. Ώ, καμιά «σχολαστικότητα» δέν
βρήκα στο γράμμα σου' άπεναντίας... σπίρ-
το μονάχο.

Θά διαβίδω, Έθνικόν Ίδεώδες, στη
Ροζελάντια τόν θαυμασμό σου για τόν
«άπόλυτα προσωπικό και άρμονικό ρυθμό»
των ποιημάτων της, και τά συχαρητήρια
σου, καθώς και στόν Πρόμαχο της Έλευ-
θερίας, για τόν προδιδασμό τους σε συ-
νεργάτες. Ναι, άνάμεσα σ' αυτούς που έχω
δπ' έδωκε μου για τό προσεχές μέλλον ει-
ναι κι' οί δυό που άναφέρεις (μεταξύ μας,

ε ;). Κοίταξε όμως να μην άργήση κι' ή
δική σου σειρά. Ή λογοτεχνική δράση του
πατέρα σου σε όποχρεώνει—la noblesse
oblige...

Μην άνησυχής, Μαγεμένο Δοξάρι, και
καμιά «άνοησία» δέν είπες κατά την έ-
πίσκεψή σου στο γραφείο μου' άπεναντίας
σ' όλους έκαμες την καλύτερη έντύπωση
με τά μετρημένα σου λόγια και τό σεμνό
σου ύφος. Είδα τί ώρατα περνάς τώρα στο
Ρωσσοχώρι κι' είπα στόν κ. Π. πως έχει
100 μόνο κατοίκους. Θά σε ξαναϊδούμε
στην έπιστροφή ;

Πολύ καλός ό βαθμός σου, Άλκη Μό-
ρα, εύγε ! Θά διαβίδω τά συχαρητήρια
στούς προδιδασκέντας, αλλά δέν σου
πώ ποιους άλλους έχω δπ' έδωκε μου. Δέν
μπορείς να τούς μαντέψης ; .. «Ροζελάν-
τια» είναι ένα μικροσκοπικό τριανταφυλ-
λάκι που τό κάνει μιá τριανταφυλλά ά-
ναρριχωμένη. Έτσι λέγεται δηλαδή και
τό φυτό και τό άνθος. Άλλοϋ τό λένε
«Τζαντζερό».

Κι' εγώ, Νάρκισσος, ευχαριστιέμαι πολύ
δταν λαβαίνω γράμμα σου και λυπάμαι
γι' αυτά τά «επεισόδια» που δέν σάφινουν
να γράφης συχνότερα. Άν και άργά, σ'
ευχαριστώ για τό «ταρτασοεσοπάθωμα»
(τ' είναι πάλι αυτό ; θά ρωτήσουν οί φί-
λοι μας' άλλ' άς τό βροδν μόνοι τους).
Ναι, τό Μύθον της Άνδρον είναι ακό-
μα, αλλά «κομήτης» σάν και σένα...
Είδα, Μελέαγρε, τί ώρατα περνάς στη
δρυσινή θάλα. Ναι, ό λαός τη λέει ή
Θάσο-της Θάσος, γιατί έτσι κάνει όλα
τά θηλυκά σε σς, ή Άντρο ή Κάσο, ή
σύνοδο, ή περίοδο κτλ. όπως ή Μάρω-
της Μάρως, ή Φρόσω-της Φρόσως, και
γι' αυτό μάλιστα έπραξε, κανονικά, να τά
γράφουμε με ώμέγα. Μερικά πάλι τά κά-
νει άρσενικά : ή παράγραφος - ό παρά-
γραφος. Στη γραμματική σου, βλέπεις,
θηλυκό σε σς-ου δέν υπάρχει. Καλή ή ι-
δέα του συλλέγου και μπορείς να δοκι-
μάσης.

Γελαστό Άντιπλοίαρχε, τις εύχές μου
για τη 17η επέτειο των γενεθλίων σου,
να τις έκατοστήσης. Ναι, όταν γυρίσης έ-
κουνήσε λίγο την Άρτελοπαρέα που έ-
ψησάχαις ως τόσο σ' ευχαριστώ για τις
ένέργειες που κάνεις κι' έκαί. Οί φωτο-
γραφίες δέν μου κάνουν. Τις άφησα μέσα
στο γράμμα σου και, όταν έλθης, θά πα-
ραλάβεις τη δ. Ταμπakoπούλου να σου
τις δώση.

Έξέστειλα, Σκυριανόπουλο, τις πα-
ραγγελίες του ΚΒ. Οί λύσεις δεκτές και
τά παράπονα κατά μέρος. Ή Στατιστική
σου ήταν βέβαια καλή, αλλά οί άλλες
ήταν πολύ καλύτερες. Ναι, και μένα μου
άρεσαν τά χάρτινα είκοσάδραχμα και δε-
κάδραχμα, άκριβώς γιατί μπορουν να μπαί-
νουν μέσα σε γράμμα και δέν είσαστε πιά
όποχρεωμένοι, για μικρά ποσά, να γράφ-
ζετε γραμματόσημα ή να βγάψετε έπιτα-
γή. Τό Άγις κλίνεται ή δ' Άγις- του
Άγι, ή δ' Άγις-του Άγι άρα ή αιτια-
τική τόν Άγι και τόν Άγι.

Σωστό, Άλκυον, άσχολία που διασκε-
δάζει δέν κουράζει. Έπειτα, όταν θάγης
μόνο τά Γαλλικά, θά σου μένη άρκετός
καιρός και για τη Ζωγραφική. Λέγουν
για τόν Μ. Ναπολέοντα, που γεννήθηκε
στην Κορκική, πως ή οίκογένειά του ήταν
έλληνικής καταγωγής, από τη Δακωνία,
και λεγόταν Καλημέρη (ital. Bonaparte).
Τό ποίημα αυτό είναι του Σούτσου, κι' έ-
κτός από τούς στίχους που άναφέρεις, ή-
πάρχει κι' αυτός :

Ό Κορκικανός ό έχων τόν Ταύγατον πατρίδα,
Έννοε τις πως ή ελληνική καταγωγή του

Μ. Ναπολέοντος δέν είναι ιστορικώς βε-
βαιωμένη : θρύλος μόνο.

Γι' άλλη έκτενη άπάντηση δέν έχω τό-
πο. Με λίγα λόγια τώρα : Άγγλη, σε συγ-
χαίρω που ήρθες πρώτη στην τάξη σου με
19' οί άριθμοί που βλέπεις στην ταμνια
σου είναι βοηθητικοί της διηρησίας—Γέρο
του Μωριά, έλαβα και τό άλλο σου γράμ-
μα κι' ευχαριστώ πολύ για τό Εσοπάθωμα
—Πειραιώτισσα, ή κωμωδία αυτή δέν
είναι του κ. Εσνοπούλου—Τετράφυλλο
Τριφύλλι, δέν άμφιβάλλω πως οί βαθμοί
σου θά είναι πολύ ίκανοποιητικοί, σκίτσα
όμως περιμένω καλύτερα—Φοίνιξ, σου τό
ένέκρινα, ώραιότατο τό δεύτερο γράμμα
σου και τώρα περιμένω, πιά γρήγορα δ-
μως, και τό τρίτο—Νιόβη, ένέκρινα, κα-
θώς θά είδες, ψευδώνυμο για τη φίλη σου
—Τριγωνάτικο Διαβόλακι, μου γράφεις
με μολύδι, άλλ' άφοϋ δέν είχες πένα,
δέν πειράζει—Πίστις Πατρίς, ώ, κανένα
παράπονο δέν έχω !—Στοιχειωμένες Ξέ-
φυρες, υπάρχουν ακόμα λίγοι «Εσνούπολοι»
άδστοι, ναι, ό Σόλων Συρμπόπουλος ήταν
παλιό, πολύ αγαπητό Διαπλάστοπουλο—
και... πάλι στέπ ! ουτε για λίγα λόγια
δέν υπάρχει πιά τόπος. Στάλλα έκτενη
γράμματα θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΞΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Διάττων Άστήρ,
ά. (ΗΤ). Εϋθύμος Άλήτης, ά. (!!!). Μα-
γεμένη Φλογέρα, κ. (ΕΜ). Δογκριν
ά. (...). Άθηναίος, ά. (ΜΚ). Ψυχικό-
της, ά. (ΝΝ). Βέρθερος, ά. (!:). Τρελ-
λοπαρέα Κάου-Μπού, κ. (ΙΜ). Άτρό-
μητο Ναυτάκι, ά. (ΔΚ). Μυστηριώδης
Μορφή, ά. (ΓΦ). Βασιλικός Άετός, ά.
(:). Άγνωστος Ίππότης, κ. (βρόστε με).
Πλανόδιος Ίππότης, κ. (βρόστε με).
Άνανώσις Ψευδώνυμον : Χρυ-
σή Πεταλούδα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της : Άλκαϊον (τό ψευδώνυμό σου είναι
από εκείνα που μάρσσουν πιστεύω ναπάρ-
τησα και στο προηγούμενο γράμμα σου'
δέν πειράζει, κανένας σχεδόν δέν παίρνει
μέρος σ' όλους τούς Διαγωνισμούς, μόνο
σ' όσους μπορεί) Γέρον του Μωριά (έ-
στειλα' να τά έκατοστήσης τά δεκάξη' ώ,
καθένας θά γθλε να ξέρη που θά είναι
και τί θά κινή ύστερ' από τόκα, είκοσι,
τριάντα χρόνια «σάν αυτόν τόν καιρό»'
άλλά μόνο ό θεός τό ξέρει) Άθανάσιον
Διάκον (έστειλα 6 τετράδια' χαίρω που
περνάς τόσο ώρατα στην παραβλάσσια
αυτή έξοχή) Ποδηλάτριαν (σε συχαίρω
για τούς λαμπρούς αυτούς βαθμούς που σ'
έφεραν πρώτη στην τάξη σου' έ, και μιá
τέτοια περιπέτεια αξίζει καμιά φορά,
άλλά να μην ξαναπάτε μονάχοι βαρνάδα
με πανί, πάντα με τό μπάρμπα Δεωνίδα'
έστειλα 7 τετράδια) Άκρίταν (οί λύσεις
δεκτές' ευχαριστώ για τά καλά λόγια που
μου γράφεις με τη συμπλήρωση του πρώ-
του χρόνου της διαπλάσιακής σου ζωής'
στό διόστημα αυτό άπάντησα σε γράμμα-
τά σου 22 φορές ; πολύ καλά !) Μικροϋ-
λά Τραλαλά (και την παρτίδα που σου έ-
λειπε, για νασαι τέλεια ευχαριστημένη
στην Πεντέλη, έλπίζω να τη βρήκες με
την Άγγελία που δημοσιεύθηκε στο 37ο
φύλλάδιο' γράψε μου σχετικά) Ήλιοβα-
σίλειμμα (είδα τί ώρατο καλοκαίρι περνάς
με τις ένδραμές, τό κολύμπι κτλ. δέν παι-
ράζει που δέν θάπαντήσης στόν Διαγωνι-
σμό ποιήματος, άφοϋ δέν γράφεις στίχους'
θάπαντήσης στούς άλλους) Ίσιδα κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την
10 Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2920υ Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου

479. Δεξιόγραφος

Κάποια νότα
Βάζω πρώτα,
Μετὰ σχῆμα
Καὶ μιὰ νῆσο
Θάντικρύσω
Παραχρῆμα.

Ταίριγώτικο Διαβολάκι

480. Στοιχειοτονόγραφος

Νόμισμα, μέσα στὰ τόσα
Ξένα—ἄς εἴχαμε καμπόσα—
Ἐνα γράμμα παίρνει μονο,
Κατεβάσει καὶ τὸν τόνο,
Καὶ μᾶς κάνει, χωρὶς ἄλλο,
Ἐφευρέτη καὶ μεγάλο.

Πριγκίπισσα τοῦ Δάσους

481. Ἀναγραμματισμός

Σημεῖο τοῦ δριζόντος
Ἄν τ'αναγραμματίσης,
Σημεῖο ἄλλο τῆς στίξεως
Θὰ ἰδῇ καὶ θάπορῃσης.

Πριγκίπισσα τοῦ Δάσους

482. Δημῶδες Αἶνιγμα

Μοῦ προσθέτει καὶ μικραίνω,
Μοῦ ἀφαιρεῖ καὶ μεγαλώνω.

Πριγκίπισσα τοῦ Δάσους

483. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 1 7 4 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
2 1 6 3 = Κατοικίδιον.
3 6 5 1 4 = Προφήτης.
4 5 2 3 = Χρυσός...
5 7 6 1 7 4 = Ἡρώς.
6 1 2 7 4 = Ζῶν... ἐδώδιμον.
7 1 4 5 4 = Τερπνὸς τόπος.

Δωδωναῖος

484-488. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κάρα, χώρα, λόφος, βάλλω, ἀνίς.
Δωδωναῖος

489. Μικτόν

* - εο - γπ - ει

Σκιά

490. Γεῖφος

Κ πνο + κε γρανίτης
ε μαρμαρόν
ε τσιπς
Κουρσάρος τῆς Τζιάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 24

279. Μένιππος (μέν, ἵππος). — 280.
Στόλος-στόνος. — 281. Θέαμα-θέμα. —
282. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή, τὸ αὐλάκι. —
283. Σ Σ Σ

Α Α Η
Ι Φ Δ
Φ Ε Ω
Ι Θ Λ Υ Ρ Δ
Ε Ε Η Ν Ε
Ι Ρ Ο Ι
Α Σ Ν

284. ΚΡΑΤΙΝΟΣ (Ρακίνας, Ἀρριανός,
Τραϊανός, Ἰστωίος, Νάρκισσος, ὀστρα-
κον, στρατός). — 285-289. Τὸ πτερωτὸν
εἶναι τὸ Ὀμικρον: Ὀλλανδία, ὀμβρος,
Κρόνος, μῆκος, Σκύρος. Αἱ λέξεις
τοῦ φωνηεντογράφου: κόλπος, πόρος,
φόρος, κορυμός, Ρόδος. — 290. ΝΝ-ΓΜΝ
-Π = Νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ. (Ν-άμα,
Ν-όσος, Γ-ερανός, Μ-άρσιος, Ν-ομάς,
Π-αῦλος). — 291. Εἰ εἰσι βωμοί, εἰσι καὶ
θεοί. — 292. Σὺ εἶπας (σὶ ὑπ' ἄς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 590]

Ρήγισσα Ἀνερούσα, ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡ-
ΧΕΤΑΙ!! Ροζελάντια

[Μ' — 591]

Πράσινο Ἄλογο, πρόσεξε μὴν σπάσης τὰ
δόντια σου. — Ἰπποτὴς Δαγκαρντέρ

[Μ' — 592]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ
ἄλλους — ἐς μὲ ἕνα κανονισμὸν,
Τσάρος = Μελέντης. Κρίμα ἔ! !

Φαλαγγιτάκι

[Μ' — 593]

Νεφέλη, στὴν Καβάλλα. Ἄν θέλῃς
γράψε. Βιβιάννα, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;
Τρεῖς ἐγγενη, Προσοχή στὶς βουτιές!...
Πότε θὰ ξαναχορῶμε κλακέτες;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 594]

Ολυμπιονίκη, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ λόγῳ
ἐλλείψεως χρόνου δὲν ἀλληλογραφῶ.

Ρεζεντά

[Μ' — 595]

Γαλανόλευκη Ἐπιτάφοε, θερμὰ συγ-
χαρητήρια γιὰ τὸ ἄριστα τοῦ ἐνδει-
κτικοῦ.

Τριανταφυλλάκι

[Μ' — 596]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Δια-
πλάσεως, ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφία μὲ
Διαπλάσπουλα-ες 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θὼς καὶ ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν. Γιὰ
νὰ δῶ τὴν προθυμία σας, Διαπλάσπουλα!
Διευθυνταί: Νικόλαον Ε. Νικολόπουλον,
Ἀεωφόρος Διαμαντίδου, 5, Ψυχικό.

Ψυχικιώτης

[Μ' — 597]

Μπούλυ, Μύρτα Φλώρη, Σκυριανόπου-
λο, ζητῶ τετραδιάκι σας. Νὰ ἐλπί-
ζω; Δ)αίς: (Μ — 409).

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

[Μ' — 598]

Ἄνα Χάρη, πῶς περνᾷς στὴν ἐξοχή;
Εἶσαι πιὰ καλά; Περιμένω φωτογρα-
φίες.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 599]

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
Τί ἐπίδραση εἶχε ἡ Διάπλασις
στὸν ἑαυτὸν σας; Σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση
ἀπαντήστε, Διαπλάσπουλα, στέλνοντάς
τὴν: Νικόλαον Ἀδαμόπουλον, Ἄργος,
ἕως τῆς 22 τοῦ Σεπτεμβρίου. Συμμετοχὴ
δωρεῶς. Βραβεῖα: α' 75 δραχ. β' 50, γ' 25.
Περιμένουμε ἀπ' ἄλλους.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ. ΜΥΡΩΝ (Πρώην: Μικρὸς
Καλλιτέχνης). ΣΕΙΡΙΟΣ

ΣΗΜ.: Ἡ καλύτερὰ ἀπάντησις θὰ δη-
μοσιευθῇ εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας.

[Μ' — 600]

Λευκὴ Καφέλια, Σκυριανόπουλο, Στι-
φουνα, Νεφερίτι, Γελαστός Ἀντι-
πλοίαρχε καὶ Σία, Μιχαὴλ Στρογγύφ, Γαρ-
δένια, Ὅπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, ὅσοι ἀπαν-
τήσας στοὺς Διαγωνισμοὺς σας, <ΠΕΡΙ-
ΣΚΟΠΙΟ> Παν. Διαπλ. Ἐνωση, <ΚΑΠΕ-
ΤΑΝΕΟΙ> περιμένουμε τὴν ἀπάντησίν σας,
στὸ ἀληθινὰ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

[Μ' — 601]

Πρωτοπαίνοντας στὴν Διαπλασιακὴ
κίνηση σας χαιρετῶ ἄλλους-ες. Ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μυστικά.

Πατρινὸ Διαβολάκι

[Μ' — 602]

Ταυρομάχε, Σκυριανόπουλο, Τριφύλλι,
Γελαστό Ἀντιπλοίαρχε, Τσάρε, Ρεζαν-
τά, ἀνταλλάσσετε μαζί μου Μ. Μυστικά;
Ἀπαντήστε.

Πατρινὸ Διαβολάκι

[Μ' — 603]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, μὲ δέχεσθε
στὸ Σύλλογόν σας; Ὁράτιος Νέλσον

[Μ' — 604]

Προκηρύσσω δέμνηνον διδραχμον Διαγω-
νισμὸν Τοπιῶν. Δ)αίς: Μικρόπουλον,
Σαπφὸς 90, Καλλιθέα-Ἀθήναι. Βραβεῖα
ἐκλεκτά.

Ὁράτιος Νέλσον

[Μ' — 605]

Μαγεμένο Δοξάρι, ἡ γνωριμία Σου
μὲ πλημύρισε ἀπὸ χαρὰ! Μὴν ἀρ-
γῆς νὰ μοῦ γράψης. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 606]

ΜΠΟΥΛΥ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ σου ἐορτῇ
χρόνια πολλά. ΑΗΑΘΝΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

[Μ' — 607]

Ανταλλάσσω τετραδιάκι. 4ης Αυγού-
στου 140, Πάτρι. Καραδόκυλο, Τσάρ-
ε, περιμένω.

Μis Ἡνῆ

[Μ' — 608]

Ὅσες διαπλάσσοι-ες-όπουλα τῆς Ἀ-
θῆνας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Πειραιᾶ, θέ-
λουν νὰ ἀλληλογραφήσουμε ἢ νὰ ανταλ-
λάξουμε τετραδιάκια, ἄς γράψουν: Δημ.
Δυμπερόπουλον (διὰ Βέρθερον) Ἡφαίστου-
Ἰψηλάντου, Πειραιᾶ.

Βέρθερος

[Μ' — 609]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ>.
Πράσινο Ἄλογο: Ἡ (Μ—515) δεί-
χνει πῶς δὲν κάνεις διόλου οἰκονομία οὐ-
τε στὸ σανά, οὔτε στὸ... κουτόχορτο! —
Ἀγριάνθρωπε; Σάν... ἀγρία-ἄνθρωπος
καὶ σὰ Ἰδιάντης) στὴν κίνηση, οὔτε μπο-
ρεῖς νὰ κρίνῃς, οὔτε σὲ λαβαίνει κανένας
ὅπ' ὀφιν του. — Σκυριανόπουλο: Καὶ σὺ
ἐντορῖζεις, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν οἱ ἀγγελλίες
(ἴδε Μ—394-456).

[Μ' — 610]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ>
Σ' ἔμπρός γιὰ τὸ καλύτερο διαπλασιακὸ
σύνθημα (Μ-456). Περιμένουμε ἀπ' ἄλλους-ες
καὶ στή (Μ—394). Σύλλογοι, κοιμηθῆκατε;

[Μ' — 611]

Ἐανθούλα, σὲ ξέρω. Ἐοῦ;
Ρήγισσα Ἀνερούσα

[Μ' — 612]

Ἐανθούλα, ὁ μπαμπᾶς σου Γρηγόρης,
ἡ μαμά σου Χαρούλα.

ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 613]

Ἐανθούλα, σὲ ξέρω! Ἐοῦ;
Ροζελάντια

[Μ' — 614]

Προσκαλῶ, ὅσους κι' ὅσες ἀπὸ τὸν
Διαπλάσσοισμα τῆς Θεσσαλονίκης θέ-
λουν νὰ δημιουργήσουμε μιὰ Διαπλασια-
κὴ παρέα, νὰ μοῦ γράψουν τὸ ταχύτερον.
Δ)αίς: Θανάσης Φωτιάδης, 49 Βασιλέως
Ἡρακλείου, Θεσσαλονίκη. Μελέαργος

[Μ' — 615]

Ἐανθούλα, ἀλληλογραφεῖτε; Ἀνταλ-
λάσσουμε Μ. Μυστικά;

ΔΕΟΝΤΙΔΕΥΣ

[Μ' — 616]

Ἀν βρισκόμουν στὸ «ἄτ-παζάρ», Τριο-
κατάρτε, θὰ ἦμουν εὐτυχὴς συνανα-
στρεφόμενη ἄλογα — (ποῦ εἶναι, ὅπως ξέ-
ρεις, «τὰ εὐγενικώτερα ζῶα»...) ἀλλὰ
δυστυχῶς, μ' ἐσᾶς ποὺ μπλεξά μόνο...
δαγκώνοντας μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα.
Λές ἀκόμη «τί σπουδαῖο ἔκανα»; Μάθε
ὅτι τὸ μέλλον μοῦ ἀνήκει! (Μισὸ ὅσους
κνιτᾶζουν τὸ παρελθόν...)

Πράσινο Ἄλογο

Υ. Γ. Ἐοῦ, Ἀγριάνθρωπε, γιὰ κάθῃσε
στ' αὐτὰ σου μὴ σὲ καθήσω μὲ τὸ ζόρι.

[Μ' — 617]

Ἰδεῶδες: τὰ καλά «φούρνις» κτώνται! !
Πύργε, Τριφύλλι: ἀκατανόητα αμω-
ρά! !

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ